NN 44/2021 (26.4.2021.), Presuda i Rješenje Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-370/20-7 od 16. ožujka 2021.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

864

PRESUDA

i

RJEŠENJE

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mire Kovačić, predsjednice vijeća, Biserke Kalauz i Lidije Vukičević, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika – specijalista Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d., Z., kojeg zastupa opunomoćenik B. A., odvjetnik u Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada P., P., kojeg zastupa opunomoćenik D. Š., odvjetnik u Z., na sjednici vijeća održanoj 16. ožujka 2021.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje dopunskog rješenja tuženika, klasa: UP/I-344-03/16-11/264, urbroj: 376-05-3-20-40 od 10. rujna 2020.

II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi, Gradu P., nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 30 dana od dana dostave ove presude.

IV. Ova presuda će se objaviti u »Narodnim novinama«.

riješio je

Odbija se tužiteljev prijedlog za odgodni učinak tužbe.

Obrazloženje

Točkom I. izreke osporavanog dopunskog rješenja tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada P. navedenima u potvrdi I. ž., Grada P., Upravnog odjela za komunalni sustav, Odsjeka za operativu komunalnog sustava, klasa: 363-01/20-02/273, urbroj: 2167/01-05/10-20-2 od 24. lipnja 2020., koji je sastavni dio ovog rješenja, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, broj: 2016-16-0332-003-001 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanja svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog dopunskog rješenja.

Točkom II. izreke rješenja utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama u vlasništvu Grada P. navedenima u potvrdi I. ž., Grada P., Upravnog odjela za komunalni sustav, Odsjeka za operativu komunalnog sustava, klasa: 363-01/20-02/273, urbroj: 2167/01-05/10-20-3 od 24. lipnja 2020., koja je sastavni dio ovog rješenja, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu, a koje nekretnine koristiti za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanja svoje EKI.

Točkom III. izreke rješenja utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. i II. ovog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedenih u Elaboratu.

Točkom IV. izreke rješenja utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela P., ili podredno Odjelu za katastar nekretnina P., dostupnoj na Zajedničkom

informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima člankom 6. i 7., stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (»Narodne novine«, 152/11., 151/14. i 95/17.).

Točkom V. izreke rješenja utvrđeno je da Grad P. ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 12. kolovoza 2017.

Točkom VI. izreke rješenja obvezuje se tužitelj u roku od osam dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti tuženiku i Gradu P.

Točkom VII. izreke rješenja obvezuje se tužitelj u roku od deset dana od primitka ovog rješenja platiti Gradu P. naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu, drugu, treću i četvrtu godinu. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena.

Točkom VIII. izreke rješenja naloženo je Gradu P. omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja.

Protiv rješenja tuženika tužitelj podnosi tužbu radi bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi u bitnom navodi da u konkretnom slučaju tuženik nije imao osnove za donošenje dopunskog rješenja jer je riječ o novom postupku pred tuženikom, pokrenutim novim zahtjevom Grada P. od 7. srpnja 2020., slijedom čega tuženik može utvrditi obvezu tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta isključivo od dana podnošenja novog zahtjeva. Naglašava da je po zahtjevu Grada P. od 15. srpnja 2016. tuženik donio djelomično rješenje od 25. listopada 2017., a potom i rješenje od 17. travnja 2019. Iz navedenoga tužitelj zaključuje da je donošenjem rješenja tuženika o zahtjevu od 15. srpnja 2016. riješeno o pravima i obvezama tužitelja i Grada P., kao stranaka u postupku čime je upravni postupak pred tuženikom okončan. Da bi upravno tijelo imalo osnove donijeti dopunsko rješenje u istom upravnom postupku, nužno je, prema tvrdnji tužitelja, da ranijim rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka. Smatra da je tuženik u konkretnom slučaju riješio pitanja koja nisu bila predmet upravnog postupka u kojemu je doneseno prvotno rješenje tuženika. Ističe da je prema članku 5. stavku 2. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Pravilnik), podnositelj zahtjeva dužan prije okončanja postupka dostaviti dokaz o vlasništvu odnosno dokaz da je upravitelj općeg dobra za koje traži naknadu. Navodi da je u konkretnom slučaju osporavanim rješenjem tuženika odlučeno o pravima i obvezama tužitelja i Grada P. tek nakon podnošenja novog zahtjeva, nakon što je Grad P. dostavio dokaze o vlasništvu nekretnina. Zaključuje da dokaz o vlasničkopravnom statusu predmetnih nekretnina Grad P. nije dostavio u tijeku upravnog postupka koji je okončan rješenjem od 17. travnja 2019., slijedom čega te nekretnine ne mogu biti predmetom dopunskog rješenja, već se u odnosu na njih mora voditi zaseban upravni postupak. Mišljenja je da je osporavanim dopunskim rješenjem tuženik postupio protivno članku 40. stavku 2. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine«, 47/09. – ZUP) kojim je propisano da se postupak koji se pokreće na zahtjev stranke smatra pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke javnopravnome tijelu. Ističe da tuženik nije dao nijedan valjani razlog zbog čega zahtjev Grada P. od 7. srpnja 2020. smatra zahtjevom za donošenje dopunskog rješenja, a ne novim zahtjevom. Tužitelj nadalje smatra da je donošenjem osporavanog rješenja suprotno ZUP-u i Pravilniku, tuženik Gradu P. neosnovano priznao pravo na naknadu za pravo puta za razdoblje u kojemu ne postoji tužiteljeva obveza plaćanja naknade. Poziva se na članak 5. stavak 4. Pravilnika koji propisuje da tuženik utvrđuje godišnju naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva podnositelja. Da je tuženik u konkretnom slučaju postupio u skladu s mjerodavnim propisima, kao dan početka naplate naknade za pravo puta utvrdio bi dan podnošenja zahtjeva, 7. srpnja 2020., a ne 12. kolovoza 2017. Tužitelj zaključno ističe da se naknada za pravo puta plaća isključivo vlasniku odnosno upravitelju nekretnine koji može dokazati svoje pravo vlasništva odnosno upravljanja. Smatra da u slučaju nekretnina za koje se vlasničkopravni status u postupku pred tuženikom dokazuje potvrdama ili odlukama nadležnih tijela nakon provedenog prvobitnog upravnog postupka i donošenja »prvobitnog rješenja tuženika«, datum od kojega je moguće dokazati izvanknjižno vlasništvo valja smatrati datum izdavanja takve potvrde odnosno odluke. U razdobljima koja prethode potvrdi ili odluci podnositelj zahtjeva nije imao dokaz o vlasništvu. Predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva i poništavanje osporavanog dopunskog rješenja tuženika. Traži naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Tužitelj je predložio da sud odgodi izvršenje osporavanog rješenja do donošenja pravomoćne odluke u ovom upravnom sporu.

Prijedlog obrazlaže tvrdnjom da bi izvršenjem osporavanog rješenja isplatio zainteresiranoj osobi naknadu za razdoblje za koje ona nema pravo na naknadu te da bi mu izvršenjem osporavanog rješenja nastala šteta. Pored toga tvrdi da bi generalnom primjenom i daljnjom provedbom takve prakse tuženika nastala daljnja i nepopravljiva šteta, kako za tužitelja, tako i za bilo kojeg drugog infrastrukturnog operatora na kojega bi se primijenilo isto pravno tumačenje prilikom donošenja nezakonitih dopunskih rješenja o utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta.